

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O søde GUd! din naades magt,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O søde GUd! din naades magt," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56, s. 185*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid99777/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

128 10. GUD Fader lof og evig pris og ære
Med Sønnen og den Hellig Aand vi bære,
Hand sette selv os dertil ret i brand,
At prise ham i verdens vide land.

13. Paa St. Mikkels Dag.

Nr. 68.

Mel. Af Højheden oprunden er etc.

Ospøle GUD! din naades magt,
Som du, før verdens grund blev lagt,
Saa evig fast har grundet,
At jeg nu ved din Aand og Søn
Til livets krands saa tryk og kjøn
En himmel-vey har fundet,
Gjør mig
Trøstig,
Til at træde,
Fuld af glæde,
Fra min smerte,
Hart og nær ind til dit hierte.

2. Dog det er endnu ikke nok,
At du dig selv mod satans flok
For os saa vældig setter,
At du i kjerlighedens glød
Ved Sønnens egen aand og død
Vor trang og byrde letter,
Din lyst,
Dit bryst

Nr. 68. *J 7* 1, 12: *hart* | *kuardt* *J* 2, 1: *dog det er* | *dog er det* *J 7*.

St. Mikkels Dag, som nu er afskaffet, var den 29 september. Det var en festdag til tak for englens; iektken var Joh. Ab. 12, 7-12 (ærkoengelen Miksels kamp med dragen), evangeliet Mt. 18, 1-10, hver v. 10 taler om skytsengle.
Nr. 68. Oversættelse. Of søsset GOU, die guiligkeit, J. H. Schrader, Schr. s. 253. — 1, 1-3: Mt. 25, 34; Ef. 1, 4. — 1, 8: Jak. 1, 12; Joh. Ab. 2, 10. — 1, 12: *hart* | *tæt*. — 2, 7-10: *dit bryst* | er vel apposition til *din lyst*, så meningen bliver: *din lyst, dit hjertelag (bryst) til at øje og pleje os, orig.: die Lieb', der trieb uns zu haben, uns zu haben*.

Os at eye
 Og at pleye,
 Gjør at dine
 Himmels-fyrster ere mine.

3. Dit engle-koor, som stedse kand
 I u-ophørlig glædes brand
 Dit blide ansigt skue,
 Som staaer for thronen idelig,
 Og til din ære viser sig
 Saa fyrig som en Iue,
 De maae
 Og staae
 Os til rede,
 Os at lede,
 Os at bære,
 Og fortrolig hos os være.

4. Din glands, som paa dem straalr ned
 Af Guddommens fuldkommenhed
 Og majestætisk rige,
 Har dem i saadan glæde sat
 Og kjerlighedens brynde, at 129
 De aldrig fra dig vige,
 Bøe du
 Vor hu
 Ligeledes,
 At vi kedes
 Ved den kolde
 Verden, og til dig os holde.

5. Den store flok i himlens sal,
 Det tusind, tusind, tusind tal

3, 7: *de| den J3* 4, 6: *vige| kige J33* orig.: *dasz sie nicht von dir gehen.*

2, 12: *Himmels-fyrster| englene; ere mine|* fordi de står mig til rede, 3, 7-9. — 3, 7
 Orig.: *Hehr. 1, 11. — 4, 5: brynde| brand.*

Af engle-hær og skifter,
 I dærs skjønhed, glands og pragt
 Forenede af gaudiske magt
 Til himmelske bedrifter,
 Seer nok
 GUds flok,
 Hvor de ere
 GUD saa kiære,
 Dog i fare,
 Derfor vil de dem forsvare,

6. Saa skiøtte vi slet intet om,
 At satans hele rige kom,
 Og vilde os forfærde,
 Vi har i HERrens engle-hær,
 Som er os nat og dag saa nær,
 En mægtig vold og gierde,
 Lad de
 Mørke
 Aander grue
 Ved at skue
 Vores hvile,
 Fuld af engle-spyd og pile.

7. Slet intet kand opholde dem,
 De føre ubehindret frem,
 Som luftens stærke vinde,
 Igiennem al hans modstand gaacr
 De i en hast, som ild i blaar,
 Al mørkheds magt maa svinde.
 Hvad vil
 Da til

6, 1: *skiøtte*] *skjøtter* 1-3.

5, 8: *skifter*] skiftende hold; englenes tjeneste i den himmelske helligdom er tænkt i lighed med Jerusalem's tempel, hvor præsterne gjorde tjeneste i skiftende hold, 1. Krøn. 24, 1; Lk. 1, 5, 8. — 5, 8: *GUds flok*] den kristne menighed. — 5, 9: *de*] menigheden. — 6, 7-12: De onde ånder må grue ved at se vor' leje omgivet af velsnede engle. — 7, 3: *Hebr.* 1, 7. — 7, 4: *hans*] Satans.

Dette rige
 Salan sige,
 Eller gielde
 Mod en hær saa stor af vælde.

8. Ach vilde jordens himmel-slægt
 Kun driste paa GUds varelæggt,
 Og frygte ingen farer.
 O! Christen siel! kun vel til freds,
 Du gaaer jo tryg og alliesteds
 Blant lysets englers skarer,
 Som sig
 Villig
 Til os vender,
 Og paa hænder
 Altid bære.
 Hvo vil da bedrøvet være?

130

9. Dog maae vi gaae i lysets trin,
 Og flye det bare falske skin,
 GUds englers vey betræde,
 Ved synden krænkes dette sind,
 Hvo paa GUds frygt vil legge vind,
 Kand alle engler glæde.
 Den mand,
 Som kand
 GUD behage,
 Hand kand drage
 Engle-hænder
 Efter sig, hvor hand sig vender.

10. Vi ønske i GUds rige jo
 I deres selskabs lyst at hœ,

9, 10: hand| den JL

8, 7: *jordens himmel-slægt* menneskeheden (ud fra Ap. G. 17, 28: »vi er hans og Guds slægt») eller de kristne som Guds børn (sædte ovenirne, som man kan oversætte i Joh. 3, 3. 7, hvad Brorsons samtid var opmærksom på); udtrykket er Brorsons. — 8, 2: *driste paa* stole på. — 8, 10-11: Sl. 91, 12. — 9, 1: *i lysets trin* på lysets vej. — 9, 2: *det bare falske skin* det blotte skin af kristendommen, som er meget falsk. — 10, 1: *i GUds rige* i himlen.

Og dennem liig at blive,
 Velan saa maae vi ligne dem,
 At GUd os ret er angenem,
 End ogsaa her i live,
 At vi
 Og i
 GUD at tiene
 Os forene,
 Og bevise
 Al vor konst hans navn at prise.

11. Saa vil de søge vores gavn,
 Og bære os som børn i favn,
 Vor skade aldrig taale,
 De mørke aanders vid og kunst
 Skal svinde som en damp og dunst
 For deres glands og straale,
 Var hand,
 Satan,
 End saa modig.
 De skal blodig
 Ham bortvise,
 Og os skaffe røe og lise.

12. Naar vi i fare sikre gaae,
 Da give de os at forstaae,
 Hvordan vi kand undvige,
 Er ingen ven saa god og kier,
 At hand i nøden er os nær,
 De vil os aldrig svige,
 Og om
 Der kom
 End saa mange
 Os at fange

131

10, 5: *al]* så at; *angenem]* yndig, kjær. — 10, 8: *og]* også. — 10, 12: *hans navn at prise]* for at prise hans navn. — 11, 9: *end saa modig]* end aldrig så modig. — 12, 1: *sikre]* uden at søe fare.

Sorte drager,
HErrrens engler dem forjager.

13. De gaae for os i kamp og striid,
Naar satan bruger al sin fiild,
Vor krop og siel at skiende,
De vaage hos os dag og nat,
Og kalde os Guds egen skat.
Ja, naar vort liv har ende,
Da er
Strux der
Engler rede,
Os at lede
Vel saa blide
Ind at staae hos Lammets side.

14. Des skee dig priis af gandske magt,
O GUD! som os din engle-vagt
Saa gierne vilde unde,
Vi vilde, mens vi vandre her,
I saadan yndig engle-færd
Dig prise hvad vi kunde,
Til vi
Og i
Himmerige
Engle-lige
Frisk tilhaabe
Hellig, hellig, hellig raabe.

14, 11: tilhaabe] tilhobe J⁴7.

12, 11: sorte drager] onde ånder; hertil hører end så mange i 1. 9. — 13, 3: skiende] ødelægge. — 13, 3 flg.: Lk. 16, 22. — 14, 1: des] dertor. — 14, 4, 6: vi vilde, vi kunde] vi ville (vil), vi kunne (kan). — 14, 5: i engle-færd] vistnok = i rejsefølge med englene. — 14, 12: Es. 6, 3.

Nr. 69.

Du, dievel! skal den glæde ey
 Af JEsu lemmer høre,
 At du dem til din fulske vey
 Fra JEsu skulde føre,
 GUD var dig ikke nok,
 Du med din sorte flok,
 Din løgn og egenhed
 Dig fra vor HÈrre steed,
 Vi ville hos ham blive.

2. Du, o du mord-forgiftig aand!
 Som mange engle-skarer
 Har koblet ind i dine haand
 Og sorte affalds-snarer,
 Du drogst dem listig ind
 I dit forventede sind
 Fra deres fyrste-magt,
 Til skændsel og foragt
 Fra lysel nu forstølle.

3. Hvad har du, hvad har de med dig
 Før eders møye fanden,
 Du est med dem saa ynkelig
 Med mørkheds lenker bunden,
 Du har din glæde, naar
 Du seer det ilde gaer,
 GUDs ville, evig god,
 Du altid staaer imod,
 I synden er din hvile.

4. Os arme mennesker du har
 Med syndens lenker bundet,

Nr. 69. *J¹⁻⁷*. 2, 3: ind i dine haand] ind udi din' haand *J¹*. 2, 9: nu] du *J¹⁻⁷*. sikkert trykke!; den rette forståelse har krævet sletningen af et komma efter l. 8. 3, 7: ville] alle *J¹⁻⁷*. 4, 1: mennesker] mennesker *J¹⁻⁷*.

Nr. 69. Oversættelse. Du (teufel solst die frende nicht, forfatter?, Schr. s. 247. — 1, 2: 1. Kor. 12, 27; Ef. 5, 30. — 1, 5-8 og 2, 2-9 indeholder bare et fald i engleverdenen før menneskets syndefald. — 1, 7: egenhed! egenstodighed el. selvkløgskab. — 2, 4: affalds-snarer] frefaldssnarer. — 3, 4: Jud. 1, 8. — 3, 7: alle] vjls.